

РЕШЕНИЕ

№ 262

гр. Пловдив, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветан Ил. Цветков

Членове: Петко Ив. М.
Веселина Т. Семкова

при участието на секретаря Даниела Пл. Дойчева
в присъствието на прокурора ТОДОР П. ПАВЛОВ
като разглежда докладваното от Петко Ив. М. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225300601138 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда по НОХД № 1802/2020г. РС – Пловдив, 26 н.с., е признал подсъдимия Б. Д. М. за виновен в извършване на престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК и го е осъдил на 1 година лишаване от свобода, което на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил с изпитателен срок от 3 години.

Присъдата е обжалвана от подс. Б. Д. М. чрез защитника му – адв. М. К.. Твърди се, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, а деянието на подсъдимия е несъставомерно. Иска се нейната отмяна и постановяването на нова присъда, с която подс. М. да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение. С жалбата не са направени искания за събиране на доказателства.

Със същата присъда е признат за невинен и е оправдан по обвинението за престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК вторият подсъдим по делото – А.А. П., като в тази част присъдата не е обжалвана и протестирана. Не се касае за престъпление, извършено в съучастие от подсъдимите.

РП – Пловдив не е взела становище по въззивната жалба.

В съдебно заседание подс. Б. М. се явява и поддържа жалбата, а защитникът му – адв. М. К. иска отмяна на присъдата на ПРС и постановяване на нова, с която подс. Б. М. да бъде оправдан по повдигнатото

му обвинение. Поддържат се доводите във въззивната жалба недоказаност на обвинението и несъставомерност на деянието. Акцентираща се на разпоредбата на чл. 292, ал. 1, т. 1 от НК, че наказуемостта отпада, ако лицето казвайки истината би уличило себе си в извършване на престъпление.

Подс. М. поддържа казаното от защитника си, а в последната си дума иска да бъде оправдан по повдигнатото му обвинение.

Представителят на Окръжна прокуратура – Пловдив счита, че жалбата на подс. М. е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционната присъда – потвърдена. Прокурорът намира за неоснователни възраженията на защитата, че деянието е несъставомерно, респ. че е налице недоказаност на обвинението. Прокурорът счита, че подсъдимият може да откаже да дава показания като свидетел, позовавайки се на обстоятелството, че това би го уличило в извършване на престъпление, но не и да лъжесвидетелства.

Въззивният съд, като съобрази доводите на страните, провери служебно правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК и за да се произнесе, взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият Б. Д. М. е роден на ***, Б., български гражданин, *** на „Б. М.“ЕООД гр. Пловдив, не женен, със средно образование, осъждан, с ЕГН *****.

Подсъдимият А.А. П. е роден на ***, Б., български гражданин, *** експедиция в „Бор Чвор“ЕООД, с. Дълбок извор, женен, със средно образование, осъждан, ЕГН *****.

На 23.05.2012г. около 18 часа подсъдимият Б. М., заедно с лицето Т.Б. /заличена от списъка за призоваване, тъй като живее на семейни начала с подсъдимия Б. М. и не желае да дава показания/ се движели с лек автомобил БМВ Х 5, с рег. № *** в гр. Първомай по ул. ”Васил Левски”, като същият бил управляван от подсъдимия Б. М..

На кръстовището с ул. „Хр. Смирненски” в гр. Първомай подсъдимият М. не спазил обозначението, указано с пътен знак „СТОП“, в резултат на което отнел предимството на движещия се по ул. „Хр. Смирненски” лек автомобил „Хонда Сивик” с рег. № ****, управляван от свидетелката К.Х..

В резултат на неспазване на предимството от водача на лекия автомобил „БМВ Х5“ – подсъдимият Б. М. настъпило ПТП – удар между двата автомобила, при който удар, лекият автомобил „БМВ Х5“ се преобърнал и застанал на тавана си, а управляваният от свидетелката Х лек автомобил бил ударен челно, като същата загубила съзнание.

Веднага след удара, на мястото на произшествието пристигнал подсъдимият А. П., който бил служител в предприятието собственост на

бащата на подсъдимия Б. М. - мандра „Бор Чвор" със *** Д. М.. На местопроизшествието се намирал свидетелят Р.К. – живущ на семейни начала с пострадалата от ПТП – свидетелката К.Х.. Свидателят К. забелязал, че от стъклото на дясната врата на лекия автомобил „БМВ“ излязла млада жена – Т.Б., след което излязъл и младеж – подсъдимият М.. Свидателят К. хванал за ръката подсъдимия Б. М. и го закарал да види знака „СТОП“, който от своя страна му отговорил, че не е бил видял знака. Свидателят К. установил единствено лицата Т.Б. и Б. М. да са се намирали в лекия автомобил „БМВ“. Свидателят К. установил, че друго лице е искало да поеме вината за настъпилото ПТП, като заявил пред полицейски служител, че той е управлявал, а не подсъдимият М. и изрично заявил това пред въпросния полицейски служител. Обстоятелството, че единствено младо момче и момиче са излезли от преобърнатия автомобил „БМВ“ било забелязано и от свидетеля Р.Г.. На мястото на произшествието присъствал свидетелят Д. Ш., който е видял настъпването на катастрофата, както и че от джипа излезли момче и момиче – съответно подсъдимият Б. М. и Т.Б.. Свидателят Ш. категорично разпознал подсъдимия М. като лицето, което е управлявало лекия автомобил „БМВ“, тъй като същият е с 20 години по-млад от подсъдимия П..

На мястото на настъпване на ПТП се намирали и кметът на Община Първомай, както и ***ът на РУ – Първомай, както и бащата на подсъдимия Б. М. – Д. М., а също така и служители във фирмата на последния – свидетелите Г.Г. и Т.С..

На мястото на произшествието пристигнали служители на РУ – Първомай – свидетелите И.П., З.Г., Г.Г. и Д.И.. Пред тях подсъдимият П. заявил, че автомобилът „БМВ Х5“ с рег. № *** при настъпилото ПТП е бил управляван от него, като това било потвърдено и от подсъдимия Б. М., което не отговаряло на фактическата обстановка. Патрулиращата група се оказала на мястото на произшествието 20 минути след ПТП –то, огледът бил проведен от свидетеля Б.П., което заемал длъжността ст. разследващ полицай при ОДМВР гр. Пловдив и е започнал в 22.30 часа и е приключил в 00.30 ч.

Намиращи се в близост хора започнали да обясняват на присъстващите полицейски служители, че всъщност катастрофираният джип е бил управляван от подсъдимия Б. М., а не от подсъдимия А. П..

По случая било образувано досъдебно производство – дознание № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна Полиция“ – гр. Пловдив, което се разследвало от свидетеля Б.П. – ст. разследващ полицай при ОД на МВР – гр. Пловдив.

Дознание № 107/2012 по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Пловдив било образувано по реда на чл. 212 от НПК срещу А.А. П. за това, че на 23.05.2012г. в гр. Първомай при управление на МПС – л. а. „БМВ“ с рег. № *** е нарушил правилата за движение, с което по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на К.Н.Х. – престъпление по чл. 343, ал. 1,

б. „Б“, пр. 2-ро, вр. с чл. 342, ал. 1 от НК. Местопроизшествието било посетено от св. И.П. – автоконтрольор в сектор „ПП“ на РУП – Първомай.

В хода на разследването по дознание № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Пловдив, на 29.06.2012 г. в гр. Пловдив, пред надлежен орган на властта - Б.П. – разследващ полицай при ОДМВР гр. Пловдив, като свидетел по дознание № 107/2012г. по описа на Сектор „Пътна полиция“ гр. Пловдив бил разпитан подсъдимият А. П., който в противоречие с гореописаната фактическа обстановка, устно, съзнателно е потвърдил неистина, че при настъпилото пътно-транспортно произшествие на 23.05.2012г. в гр. Първомай, на кръстовището на ул. „Васил Левски“ и ул. „Хр. Смирненски“ между лек автомобил „Хонда Сивик“ с рег. № *** и лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № ****, автомобилът „БМВ Х5“ с рег. № *** е бил управляван от него – А.А. П., като заявил следното: „На 23.05.2012г. бях в гр. Първомай. Имах служебна работа в града и трябваше да занеса едни фактури, след което трябваше да взема Б. М. и неговата приятелка Т.Б. /Б./ от спортната площадка, която се намираше на ул. „Хр. Смирненски“. При тях отидох с автомобила на Б. „БМВ Х5“ с рег. № ****. На предната седалка до мен седна Б., а на задната седалка седна Т.. Бяхме тръгнали към с. Дълбок извор, за да се прибираме. Беше около 19.40 часа. Беше светло, пътната настилка беше суха, видимостта беше много добра. Бяхме с поставени предпазни колани с Боби, не знам дали Т. беше с колан. Движех се по ул. „Х. Смирненски“ с около 60 км/ч. На едно от кръстовищата, през които минавах видях, че вдясно от мен излиза автомобил. Не съобразих, че за мен важи знак „Стоп“, бях се разсеял за момент, вследствие на което настъпи удар между автомобилите. Управляваният от мен автомобил се обърна по таван, никой от нас не пострада. Б. излезе първи от автомобила, след него излезе Т., аз излязох по-късно, защото се бях оплел в колана. След като излязох, видях, че съм се ударил с л.а. „Хонда“, управляван от жена... Съжалявам за инцидента, вината е моя, това няма да се повтори...“. Преди започването на разпита му, на подсъдимия А. П. била разяснена отговорността, която носи по чл. 290, ал. 1 НК.

Същевременно, потвърждавайки в показанията си неистина, подсъдимият П. спомогнал на Б. Д. М. да избегне наказателно преследване, чрез създаване на затруднения по установяване на извършителя на престъплението – предмет на разследване по досъдебно производство № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – гр. Пловдив, без да се е споразумял с Б. М. преди настъпване на пътното произшествие.

В хода на разследването по дознание № 107/2012 по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Пловдив, на 28.05.2012 г. в гр. Пловдив, пред надлежен орган на властта – Б.П. – разследващ полицай при ОД на МВР – гр. Пловдив, като свидетел по дознание № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна полиция“ – гр. Пловдив бил разпитан и подсъдимият Б. М., който в противоречие с гореописаната фактическа обстановка, устно, съзнателно

потвърдил неистина, че при настъпилото пътно транспортно произшествие на 23.05.2012г. в гр. Първомай, на кръстовището на ул. „Васил Левски“ и ул. „Хр. Смирненски“ между лек автомобил „Хонда Сивик“ с рег. № **** и лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № ***, автомобилът „БМВ Х5“ с рег. № *** е бил управляван от А.А. П., като заявил следното: „... Около 18.00 отидох на спортната площадка, където останах до към 19.30 часа, след което се обадох по телефона на А. П. да ме вземе с автомобил. А. пристигна при мен с л.а. БМВ Х5 с рег. № *** – моя собственост. Тъй като с г-н П. сме колеги, работим в една фирма, аз му давам често да управлява автомобила. Той дойде, взе ме. Моята приятелка Т.Б. също беше с мен. Аз седнах на предна дясна седалка, а Т. седна отзад, мисля, че беше по средата, не съм сигурен...“, „...А. управляваше автомобила със скорост от около 50-60 км./ч., съобразена за населеното място. Видимостта беше добра, пътната настилка суха. Достигнахме до кръстовището, като забелязах, че за нас важи знак „Стоп“. А. намали скоростта, като почти спря, огледа се за други автомобили и след това навлезе в кръстовището...“; „...Аз се върнах до автомобила, за да видя как са Т. и А., който междувременно също беше излязъл от него...“, „...След като излязох от автомобила и помогнах на Т. да излезе, веднага отидох при пострадалата, а А. остана в автомобила, тъй като беше се оплел в предпазния колан. Едва по-късно успя да излезе през моята врата...“. Преди започването на разпита му, на свидетеля Б. М. била разяснена отговорността по чл. 290, ал. 1 НК.

Видно от заключението на назначената и изготвена в хода на разследването по дознание № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Пловдив съдебномедицинска експертиза на пострадалата Х било установено, че причинените в резултат на настъпилото ПТП увреждания са извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК и са несъставомерни за престъплението по чл. 343, ал. 2 от НК. Въпреки това, тя била разпитана като пострадал и е направила волеизявление за прекратяване на наказателното производство.

В качеството на пострадал като собственик на л.а. БМВ Х 5, с рег. № *** бил разпитан и подсъдимият М. предвид причинените имуществени вреди, като същият е изявил желание за прекратяване на наказателното производство и разследване на щетите по автомобила.

С Постановление от 27.07.2012г. дознание № 107/12 по описа на сектор „ПП“ при ОД на МВР – Пловдив било прекратено на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК по отношение за деянието по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1 от НК, водено срещу А.А. П., като на същия била наложено административно наказание „глоба“ по ЗДвП.

На по-късен етап в отдел „Вътрешна сигурност“ при ОД на МВР – гр. Пловдив бил получен сигнал за това, че лекият автомобил „БМВ Х5“ в действителност е бил управляван от подсъдимия Б. М., а не от подсъдимия А. П.. Проверка по случая била започната от полицейските служители при отдел

„Вътрешна сигурност“ – свидетелите П., С., П. и Т., като по време на същата те водели т. нар. оперативни беседи с подсъдимия А. П. и неговата съпруга – свидетелката И. П.а.

Досъдебно производство № 44/2016 г. по описа на ОСлО при ОП – гр. Пловдив било образувано и водено срещу подсъдимия Б. Д. М. с ЕГН: *** за извършено престъпление по чл. 290, ал. 1 НК, както и срещу подсъдимия А.А. П. с ЕГН: ***** за извършени престъпления по чл. 290, ал. 1 НК и по чл. 294, ал. 1 НК.

С Постановление за частично прекратяване на наказателното производство от 26.02.2019г. наказателното производство за престъплението по чл. 294, ал. 1 НК водено срещу подсъдимия А.А. П. било прекратено, като същото не било обжалвано и е влязло в сила.

Процесуално качество като обвиняемо лице по сл. д. № 44/2016 г. по описа на ОСлО при ОП – гр. Пловдив придобила лицето Т. Това Б. за извършени от нея престъпления по чл. 290, ал. 1 НК и по чл. 294, ал. 1 НК, доколкото по дознание №107/2012 г. по описа на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – гр. Пловдив, същата депозирала показания, че лекият автомобил „БМВ“ е бил управляван от подсъдимия А. П..

С Постановление за частично прекратяване на наказателното производство от 08.06.2017г. наказателното производство по ДП № 44/2016 г. по описа на ОСлО при ОП – гр. Пловдив, водено срещу Т. Това Б. с ЕГН: ***** за извършени от нея престъпления по чл. 290, ал. 1 НК и по чл. 294, ал. 1 НК било прекратено.

Горната фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел за безспорно установена от показанията на свидетелите Г.Г., Б.П., Л.М., Т.С., Х П., Д С., И Т., Р.К., К.Х., Р.Г., А. М, Н. С., А. А.ов, З.Г., И.П., Г.Г., Д.И., Я С, Д. П., Н Н, Н М, И. П.а, както и от приобщените по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 НПК показания на свидетеля Б.П., по реда на чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 2 НПК изцяло показания на свидетеля Л.М., по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 НПК показания на свидетеля Р.К., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 показания на свидетеля Р.Г., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 НПК изцяло показания на свидетеля А. А.ов, по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК показания на свидетеля З.Г., по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК показания на свидетеля И.П., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК показания на свидетеля Г.Г., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 НПК показания на свидетеля Д.И., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 НПК показания на свидетеля Я С, по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 показания на свидетеля Д. П., по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК показания на свидетеля Н М, по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4 НПК показания на свидетеля Д. Ш., както и от събраните писмени доказателства, протоколи за разпит на свидетел пред разследващ полицай, справки за съдимост, протокол за оглед на ПТП.

ПРС е констатирал, че са налице две групи гласни доказателства, които си противоречат. В първата група са показанията на свидетелите Б.П., Р.К., Р.Г., З.Г., Г.Г., Д.И., Н М, както и на Д. Ш. и същите са в подкрепа на обвинението. Във втората група гласни доказателства попадат твърденията на подсъдимите Б. М. и А. П., които не са дали обяснения, но са отрекли извършването на престъпленията за които са предадени на съд, както и показанията на свидетелите Г.Г., Т.С., Р.К., К.Х., Р.Г. и И. П.а.

ПРС е изложил подробни и мотивирани съображения защо кредитира с доверие показанията на първата група свидетели и не се доверява на втората. ПРС е приел, че показанията на първата група свидетели са еднопосочни, непротиворечиви и същите са дадени от лица, които нямат отношение към случая и са безпристрастни очевидци на ПТП. По отношение на втората група свидетели съдът е констатирал, че те работят във фирмата на бащата на подсъдимия М., което от своя страна води до пристрастност при даване на показания. По отношение на свид. И. П.а съдът е отчел, че същата е съпруга на подсъдимия П. и също така работи във фирмата на бащата на подс. М.. Наред с това същата не е била очевидец на ПТП, а е възпроизвела твърдения на подс. П. пред нея. По отношение на обясненията на подсъдимите П. и М. съдът е отчел двойствената им природа – същите са както източник на доказателства, така и основно средство за защита и е отказал да се довери на защитната им теза.

ПРС е изключил от доказателствения материал по делото показанията на разпитаните полицейски служители Х П., Д С., И Т. и Д. П. в частта в която те описват т. нар. престъпна дейност на подсъдимите Б. М. и А. П. придобита при провеждането на оперативни беседи с последния в сградата на 02 РУ при ОД на МВР – гр. Пловдив. Същият не е бил привлечен като обвиняемо лице, не са му били разяснени правата по чл. 55 НПК и действията на полицаите вече са били насочени срещу него. ПРС е приел, че по този начин се заобикаля редът за приобщаване обясненията на подсъдимите.

Анализирайки и съпоставяйки заявеното от подсъдимите, свидетелските показания и писмените доказателства по делото, първостепенният съд е стигнал до правния извод, че подсъдимият Б. Д. М. е осъществил както от обективна, така и от субективна страна състава на престъплението по чл. 290, ал. 1 НК за това, че на 28.05.2012г. в гр. Пловдив, пред надлежен орган на властта – Б.П., ст. разследващ полицай при ОД на МВР гр. Пловдив, като свидетел по дознание № 107/2012г. по описа на сектор „Пътна полиция“ – гр. Пловдив, устно, съзнателно е потвърдил неистина, че при настъпилото пътно транспортно произшествие на 23.05.2012г. в гр. Първомай, на кръстовището на ул. „Васил Левски“ и ул. „Хр. Смирненски“ между лек автомобил „Хонда Сивик“ с рег. № *** и лек автомобил „БМВ Х5“ с рег. № ***, автомобилът „БМВ Х-5“ с рег. № *** е бил управляван от А.А. П., като заявил следното: „... Около 18.00 отидох на спортната площадка, където останах до към 19.30 часа, след което се обадох по телефона на А. П. да ме вземе с автомобил. А.

пристигна при мен с л.а. БМВ Х-5 с рег. № *** – моя собственост. Тъй като с г-н П. сме колеги, работим в една фирма, аз му давам често да управлява автомобила. Той дойде, взе ме. Моята приятелка Т.Б. също беше с мен. Аз седнах на предна дясна седалка, а Т. седна отзад, мисля, че беше по средата, не съм сигурен...“, „... А. управляваше автомобила със скорост от около 50-60 км./ч., съобразена за населеното място. Видимостта беше добра, пътната настилка суха. Достигнахме до кръстовището, като забелязах, че за нас важи знак „Стоп“. А. намали скоростта, като почти спря, огледа се за други автомобили и след това навлезе в кръстовището...“, „...Аз се върнах до автомобила, за да видя как са Т. и А., който междувременно също беше излязъл от него...“, „...След като излязох от автомобила и помогнах на Т. да излезе веднага отидох при пострадалата, а А. остана в автомобила, тъй като беше се оплел в предпазния колан. Едва по-късно успя да излезе през моята врата...“.

РС – Пловдив е приел, че от субективна страна престъплението е извършено умишлено, при форма на вината пряк умисъл – подс. М. е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал настъпването на тези последици. Подсъдимият е съзнавал, че като свидетел потвърждава неистина пред надлежен орган на властта.

Първоинстанционният съд мотивирано е отхвърлил възражението на защитата, че подсъдимия М. не следва да носи наказателна отговорност на основание чл. 292, ал. 1, т. 1 НК. За приложението на тази норма е достатъчно да се установи, че в случай на казване на истина, деецът би обвинил себе си в извършването на престъпление. Конкретиката на казуса обаче разкрива редица особености, които не позволяват извод за отпадане на наказуемостта на извършеното от подсъдимия лъжесвидетелстване. Подсъдимия М. не е заявил, че не е карал автомобила преди и по време на транспортното произшествие, а е посочил, че друго лице го е управлявало. Активното му поведение, изразило се в потвърждаване на неистина, не е било насочено само към прикриване на собственото му престъпно поведение, а и към заблуждаване на разследващия полицаи, че лекият автомобил е бил управляван от подсъдимия А. П.. С тези мотиви първоинстанционният съд е приел, че деянието на под. М. е съставомерно по чл. 290, ал. 1 от НК.

При индивидуализация на наказанието на подсъдимия М., съдът е отчел като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото му съдебно минало към момента на извършване на деянието, както и младата му възраст. ПРС е отчел като отегчаващо отговорността обстоятелство причините и подбудите за извършване на деянието, свързани с настъпило ПТП с пострадало лице.

Отчитайки горните обстоятелства, ПРС е приел наличието на превес на смекчаващите отговорността обстоятелства и е наложил наказание ЕДНА ГОДИНА лишаване от свобода, ориентирано към минимума, предвиден в закона. Съдът е приложил разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК, приемайки че целите на личната и генералната превенция биха могли да бъдат постигнати с

условно наказание, като е отложил изпълнението на същото с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

По отношение на втория подсъдим – А.А. П., ПРС е приел, че същият не е извършил престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК и го е оправдал по повдигнатото му обвинение. Съдът е приел, че на инкриминираната дата подс. П. пред надлежен орган на властта разследващ полицаи – Б.П. устно и съзнателно е потвърдил неистина, като е казал, че той е управлявал процесния автомобил „БМВ“.

Съдът е приел, че обществената опасност на извършеното от А. П. деяние е явно незначителна по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК. Съдът е мотивирал този свой извод с чистото съдебно минало на дееца към момента на извършване на деянието, с преживения стрес, отключил автоимунно заболяване и с обстоятелството, че този подсъдим и съпругата му работят и са икономически зависими от бащата на другия подсъдим М. и именно това го е подтикнало към извършване на престъплението. Срещу тази част на присъдата не е депозиран протест от РП – Пловдив.

По делото не са били иззети и приложени веществени доказателства и не са били направени разnosки.

Пловдивският окръжен съд като въззивна инстанция намира за установено следното:

Въззивната жалба на подс. Б. Д. М. чрез защитника му – адв. М. К. е процесуално допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от надлежна страна в процеса срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, но разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Така приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. Същата съдът е приел за установена след внимателен анализ на събрания по делото доказателствен материал и в този смисъл постановената присъда се явява обоснована. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите. Въззивната инстанция изцяло възприема анализа на доказателствата, направен от състава на ПРС и същия няма да бъде преповтарян. Правилно е преценено авторството на подсъдимия М. във вмененото му във вина престъпно деяние. Законосъобразно първоинстанционният съд е кредитирал като логични, последователни и непротиворечиви показанията на свидетелите Б.П., Р.К., Р.Г., З.Г., Г.Г., Д.И., Н М, както и на Д. Ш.. Обосновано не са кредитирани с доверие показанията на свидетелите Г.Г., Т.С., Р.К., К.Х., Р.Г. и И. П.а като заинтересовани, подкрепящи защитната теза на двамата подсъдими и влизащи в противоречие с останалите събрани гласни доказателства. При проверка на първоинстанционната присъда въззивната инстанция не констатира да са били допуснати нарушения на материалния закон и счита възраженията на защитата в тази насока за неоснователни. Релевантните факти сочат за извършено престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК, а именно такава е в

настоящия казус възприетата правна квалификация. Правилно ПРС е отхвърлил възражението за несъставомерност на деянието на подс. М.. Вярно е, че съгласно чл. 292, ал. 1 от НК деецът не се наказва ако казвайки истината би уличил себе си в извършване на престъпление. Но в конкретния случай неговото поведение не се е изразило само в това. Подс. М. не просто е отрекъл че той е управлявал лек автомобил „БМВ Х5“, а е посочил, че го е управлявал подс. П. и по този начин съзнателно е потвърдил неистина. Именно в това се изразява и съставомерното му деяние. По тези съображения възраженията на защитата за ненаказуемост съгласно чл. 292, ал. 1 от НК са неоснователни.

Макар и присъдата спрямо подс. П. да не е протестирана, за изчерпателност следва да се посочи, че въззивната инстанция изцяло споделя мотивите на ПРС, с които е оправдал подс. П., свързани с приложението на чл. 9, ал. 2 от НК.

Въззивният съд не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда.

Съдържанието на мотивите към присъдата на първоинстанционния съд отговаря на изискването по чл.305, ал.3 от НПК. В конкретния случай съставът на ПРС е обсъдил всички наведени от защитата аргументи, обсъдил е доказателствените материали, като първостепенният съдебен акт не страда от пороци, които да са накърнили правото на защита и съответно да налагат отмяна на присъдата.

Въззивният съд счита, че правилно и справедливо ПРС е определил размера на наказанието, което следва да понесе подс. М., като са обсъдени и отчетени наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Същите се споделят изцяло и от въззивната инстанция. ПОС отчита и още едно смекчаващо отговорността обстоятелство – значителният период от време, изминал от датата на деянието до постановяване на присъдата. Не се налага корекция на размера на наказанието, доколкото ПРС е наложил наказание, ориентирано към законовия минимум. Определеното наказание в размер на една година лишаване от свобода е справедливо и съответства на обществената опасност на деянието и дееца и ще изпълни целите по чл. 36 от НК. Безспорно са налице основания за отлагането му по реда на чл. 66, ал. 1 от НК с подходящия изпитателен срок от 3 години. ПРС е пропуснал да групира наложеното наказание на подс. М. с наказанието по последвалото му осъждане, но няма пречка това да бъде сторено в отделно производство по реда на чл. 306, ал. 1 от НПК.

По изложените по-горе съображения, Пловдивският окръжен съд в настоящия съдебен състав счита, че присъдата следва да бъде потвърдена изцяло. Водим от горното и на основание чл. 334, т. 6, вр.с чл. 338 от НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 260011 от 02.03.2022г. по НОХД № 1802/2020г. по описа на Районен съд – Пловдив, 26 н.с.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Страните да бъдат уведомени за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____